

[Rasmussen (Gylling).]

Velvilje hentydede til, at det var lidt for farligt at tage det hele gennem den direkte Skat. Det er den gamle Historie. Naar det kommer til Stykket, skal man tage en væsentlig Del af de Beløb, der skal skaffes til Veje, ved indirekte Skatter, og det bliver ogsaa nok Resultatet. (Afbrydelse).

Anden Næstformand (Ulrich): Jeg maa bede ærede Medlemmer om ikke at afbryde Taleren.

Rasmussen (Gylling): Det ærede Medlem Hr. Clausager beklagede sig over den voldsomme Stigning af Skatten i Almindelighed her i Landet og sagde, at de direkte Skatter tyngede, baade Amtsskatterne og Statsskatterne. Det har nu altid, synes det mig, været saaledes, at Venstre ikke har holdt sig tilbage, naar man krævede ind, og nu siger det ærede Medlem Hr. Clausager nok saa flot, at han hører til den Slags Folk, der er villige til at betale, hvad de kræver ind. Ja, det lød jo meget flot, men man maa ogsaa erindre, at de Herrer ikke har holdt sig tilbage, naar der krævedes ind, og saa er det ikke for meget at forlange, at de er med til at betale, hvad Gildet koster. Saa nytter det ikke noget, at man Gang paa Gang opkaster sig til Kritiker over Skatternes Stigning; anvise nogen Besparelse har de Herrer ikke kunnet.

Jeg kunde ogsaa have Lyst til at opholde mig et Øjeblik ved den lidt dristige Paastand, det ærede Medlem fremsatte, at det, det drejede sig om, og det, som hans Parti ønskede, var Billiggørelse af Produktionen, og derigennem pegede det ærede Medlem navnlig paa Rentesænkningen. Der hører en vis Clausagersk Dristighed til at komme frem med det endnu en Gang. Det ærede Medlem fremstiller sig som forfulgt Uskyldighed, men Vælgerne har alligevel vurderet det og har ikke betragtet det ærede Medlem Hr. Clausager som forfulgt Uskyldighed; de mener, at den Dom, de afsagde ved Valget over det ærede Medlem og hans Parti, var retfærdig. Derfor tror jeg ikke, det nytter det ærede Medlem noget at fremstille sig som forfulgt Uskyldighed, han ligner noget ganske andet, han ligner det modsatte.

For øvrigt kan det ikke nytte at forsøge at bilde andre eller sig selv ind, at det er Regeringens Skyld, at Rentesænkningen ikke blev til noget. Det er ingen Hemmelighed — de, der sad i Udvalget dengang, hvor baade det ærede Medlem Hr. Claus-

ager og jeg var Medlem, erindrer det tydeligt —, hvorledes Venstre og andre tvang det ene Sikkerhedsgrundlag bort efter det andet, og først da Sikkerhedsgrundlagene var borte, kunde man endelig faa dette Partis Tilslutning. Det er Sandheden, og det er der heller ingen, der tvivler om i den almindelige Befolkning. Det viste sig ogsaa sidste Gang, da vi appellerede til Vælgerne, at de meget vel var i Stand til at bedømme Situationen, saaledes som jeg her siger; og som heller ingen kan være blind for. Jeg behøver kun at henvise til det, der skete, da vi i sin Tid skulde stemme om Forlængelse af Loven om Rentesænkning, da gik Venstre direkte imod, og saa kan man ikke samtidig sige, at man ønsker Rentesænkning.

Det glædede mig at høre, at vi til de Skattelovforslag, der er til Behandling, hvad vi ikke har mærket meget til, i nogen Grad kan regne med det ærede Medlems Tilslutning; men jeg lagde Mærke til et Udtryk, det ærede Medlem brugte, at han var ikke sikker paa, at man kunde skaffe de fornødne Midler til Veje ved direkte Skatter. Man kommer altsaa ind paa den gamle Historie; naar man skal drøfte de Beløb, der skal skaffes til Veje, kan man formodentlig stadig væk vente, at det ærede Medlems Billiggørelse af Produktionen netop kommer til at virke modsat, nemlig til den Fordyrelse af Produktionen, som de indirekte Skatter altid bundfælder sig i. Jeg synes, der er lidt Inkonsekvens i de Udtalelser, der desangaaende bliver fremsat.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Gældssanerungen, som det ærede Medlem ogsaa var inde paa, og som man ogsaa med Rette kan knytte til Forslaget om Gældssaneringsyndelsen, vil jeg gerne sige, at jeg for mit Vedkommende, og jeg tror ogsaa, jeg kan sige det for mit Partis Vedkommende, er enig i, at man snarest muligt i den kommende Tid skulde komme til at beskæftige sig med en dybtgaaende Lovgivning, som tager Sigte paa Landbrugets Gælds- og Prioriteringsforhold i Almindelighed; for det er jo noget, som vi alle har kunnet forstaa i de senere Aar, at særlig Anledning til at raabe Hurra for det Prioriteringssystem, vi har gennem Kreditforeninger og paa anden Maade, er der saa sandelig ikke. Kunde vi her i Rigsdagen samle os sammen til paa et fornuftigt Grundlag at beskæftige os med disse Ting, som efter min Mening er af afgørende Betydning for Landbruget her i Landet, ikke mindst for den kommende